

slag, anerkjendt, at der ikke var Grund til at stille større. Det er altsaa naturligt og nærliggende, at Flertallet og Ministeren kunne være i en vis Overensstemmelse, fordi Flertallet drager Grændsen en lille Smule lavere og siger, at der slet ingen Grund er til Forhøjelse. Jeg skal sige, at der er andre Ministre, der have stillet Forslag om gennemgribende Forhøjelser af 20—30 pCt.; det er naturligvis Noget, som langt overstiger, hvad den ærede Minister har forlangt.

Lh. Christensen: Jeg vil blot udtale min Paaskjønneelse af, at den ærede Ordfører sagde, at den Retskreds, om hvilken jeg har udtalt mig, tillige med flere andre var for stor; men da der ikke gives flere andre end den, jeg har nævnt, der ere saa store, synes jeg ogsaa, at Konsekvensen maatte medføre, at man maatte se at faae den mindre. Det er en Indrømmelse, som jeg paaskjønner; men naar den ærede Ordfører tillige bemærkede, at Udvalget ikke kunde paatage sig saadanne Ting som at fremkomme med Forslag om en slig Deling, maa jeg dertil bemærke, at det troede jeg nok, efter at jeg havde set omtrent det samme Udvalg forrige Aar foretage noget Eignende med Hensyn til Delingen og Nedlæggelsen af Amtsforvalterembeder. Jeg kan ikke tro, at der til et saadant Forslag skulde udfordres større eller anden Bemyndigelse end til dette Skridt, som jeg har tilladt mig at foreslaa. Med Hensyn til Udtalelser fra den høitærede Minister, at, da der nu ikke foreligger noget Indbringningsforslag, fandt Ministeren ikke, at der var nogen Opfordring for ham til at udtale sig derom, saa kunde jeg dog maatte have ventet, at den ærede Minister havde taget Ordet for at svare mig, hvorledes han opfattede den Hensigt, jeg gjorde, om han, hvis han ikke kunde tage mit principale Forslag til Følge, vilde tage det Hensyn til Retskredsen, som jeg omtalte. Jeg havde ønsket og ventet, at Ministeren havde svaret derpaa. Jeg kan forøvrigt ikke indse, hvorfor den Stilling, Flertallet indtager, konsekvent skulde medføre, at et Forslag som det, jeg har udtalt mig om, skulde blive vanstelig eller umuligt. Jeg kan ikke se, at det staar i nogen Forbindelse. Ganste vist er her smaa Medføttelser, men de ere ikke meget store, og jeg synes ikke, at det saaledes kan opgjøres, at der er en saa stor Medføttelse i det Hele, at man derfor ikke kunde komme til en Deling af Embederne, naar hvert Embede for sig blev lønnet i Overensstemmelse med, hvad der er foreslaaet af Flertallet. Jeg skal benytte Leiligheden til endnu engang at henvende mig til den ærede Minister og til Udvalget til 3die Behandling at undersøge denne Sag, som jeg har tilladt mig at omtale, paany.

Ordføreren (Steenstrup): Det ærede Medlem var i en stor Bilsfarelse, naar han troede,

at Udvalget lige saa let kunde stille Forslag om at dele en Jurisdiktion, som det kunde stille Forslag om Nedlæggelse af en Amtstue. Vi have nemlig en gjældende Lov, som siger, at, naar visse Amtstueembeder blive ledige, skal der forelægges en Lov om, hvorvidt Amtstuerne skulde nedlægges, nemlig i de Amter, hvor der er to. Naar Udvalget ifjor altsaa har stillet Forslag om at nedlægge Embederne i visse Kredse og specielt Skeltoft, da er dette slet i Henhold til en gjældende Lov. Derimod har jeg endnu aldrig set, at Udvalget for Retsbetjentenes Lønninger er kommet med Forslag om Deling af Jurisdiktioner. Naar det ærede Medlem til Udvalget havde givet en ligefrem stiftet Fremstilling af, hvorledes denne Jurisdiktion skulde deles — jeg ved for Resten ikke, om der er et eneste Medlem af Udvalget, der specielt kjender denne Jurisdiktion — kunde man maatte arbejde videre, men det ærede Medlem maa indrømme mig, at det er et Arbejde, hvortil der fordres Oplysninger fra Administrationen, og jeg kan ikke se Andet, end at han maa se at bevæge Ministeren til at fremsætte Forslaget. Jeg skal paa Forhaand erklære, at jeg ikke skal sætte mig imod det.

Lh. Christensen: Den ærede Ordfører behøvede just ikke at minde mig to, tre Gange om den store Bilsfarelse, jeg gjorde mig styblig i, og om den Forstjæl, der skulde finde Sted mellem at gjøre Forslag om at nedlægge Amtstueembeder og omlegge Jurisdiktioner. Jeg tror ogsaa, at den ærede Ordfører befandt sig paa et Sted, hvor han ikke burde være, jeg skal ikke sige i Bilsfarelse, da jeg ikke er vant til at bruge saa stærke Udtryk, naar han mente, at der var en Lov, der paabød Nedlæggelse af Amtstuer. (Ordføreren: Det sagde jeg ikke!). En saadan Lov er der ikke. Nu forhandle vi jo desuden ikke om Amtsforvalterembeder, det ligger noget borte fra det Forslag, som her er Tale om, men Forstjellen er igrunder ikke saa stor, og jeg kan absolut holde mig til, hvad jeg før udtalte. Enhver, der har lagt Mærke til, hvad jeg før udtalte, vil ogsaa have lagt Mærke til, at jeg sagde, at Forstjellen var ikke stor; jeg tror altsaa, at jeg med stor Ro kan modtage den ærede Ordførers Reprimande. Jeg skal imidlertid takke den ærede Ordfører for hans Belvilje, naar han udtalte — jeg antager paa Udvalgets Vegne (Ordføreren: Nei!) nu saa paa Ordføreren Vegne, det spiller dog en Rolle i Udvalget — at de nok ville tage denne Sag under Overveelse og, jeg haaber, gjøre Noget for den, naar der fra mig eller fra andre Medlemmer med lokalt Kendskab til Egnen foreligger Anvisning i saa Henseende. Jeg kommer rigtig nok derved til at maatte gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at der allerede fra mig har ifjor foreligget, om ikke for det samme Udvalg, saa dog for væsentlig det samme Udvalg, saadanne Med-